

РЕШЕНИЕ

№ 4849

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 22.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **2847** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 13, ал. 5 от Закона за социалното подпомагане.

Образувано е по жалба от В. Б. М. срещу Заповед № 648/21.01.2013 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – К. село, потвърдена с решение № РД 01-82/27.02.2013 г. на директора на Р. С.-град.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – директорът на дирекция „Социално подпомагане” – К. село изразява становище за неоснователност на жалбата. Ответникът директорът на Р. С.-град изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон, при спазване на административнопроизводствените правила за издаването му и в съответствие с целта на закона.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С молба-декларация вх. № СП 502 648/28.12.2012 г. В. Б. М. е направила искане за отпускане на еднократна помощ за храна, битови разходи, електричество. В съответствие с чл. 27, ал. 1 от ППЗСП и в срока по ал. 1 социален работник е

предприел действия по извършването на социална анкета и изготвил социален доклад, приет като доказателство по спора. С посочения социален доклад е предложено да се откаже отпускането на поисканата помощ на основание чл. 16 от ППЗСП, като в същия е посочено, че не е било възможно осъществяването на социална анкета поради ненамирането на лицето на адреса. В съответствие с чл. 27, ал. 3 от ППЗСП в доклада по ал. 1 социалният работник е направил предложение за отказ на помощта, като се е мотивирал с обстоятелството, че не е установена инцидентно възникнала жизненоважна потребност и не са представени доказателства в подкрепа на такава, като лицето не е било открито на адреса при многократните посещения. Въз основа на социалния доклад е издадена и заповедта, предмет на оспорване в настоящото производство, с която е отказано отпускането на лицето на еднократна помощ по чл. 16 от ППЗСП.

В съответствие с чл. 13, ал. 5 от З. заповедта е обжалвана по административен ред пред директора на Р. С.-град, който с решение № РД 01-82/27.02.2013 г. е отхвърлил жалбата и потвърдил Заповед № 648/21.01.2013 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – К. село.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и след като е изчерпана възможността за обжалване по административен ред и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е Заповед № 648/21.01.2013 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – К. село. Оспорваната заповед е законосъобразна, а оплакванията, съдържащи се в жалбата не се споделят от настоящата инстанция.

Съгласно чл. 13, ал. 1 от Закона за социално подпомагане социални помощи се отпускат въз основа на молба-декларация, подадена от нуждаещия се или от упълномощено от него лице. В процесния случай е налице подадена молба-декларация, по която съобразно чл. 13, ал. 2 от Закона за социално подпомагане се е произнесъл директорът на дирекция „Социално подпомагане” – К. село. Същият се е произнесъл след изготвен социален доклад по чл. 27, ал. 1 от ППЗСП. В съответствие с чл. 27, ал. 2 от ППЗСП при извършване на социалната анкета са взети предвид и всички други констатирани обстоятелства от социален, семеен, битов и здравен характер, отнасящи се до възможността за самоиздръжка и/или помощ от лица, задължени по закон да осигуряват издръжка. В съответствие с чл. 27, ал. 3 от ППЗСП в доклада по ал. 1 социалният работник е направил предложение за отказ на помощта, като се е мотивирал с обстоятелството, че не е установена инцидентно възникнала жизненоважна потребност и не са представени доказателства в подкрепа на такава.

Съгласно чл. 16, ал. 1 от ППЗСП за задоволяване на инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности на лицата и семействата може да се отпуска еднократна помощ веднъж годишно. Еднократната помощ не е законова право, а представлява правна възможност за подпомагане на отделни лица и семейства, като нейният размер се определя със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане” или от упълномощено от него длъжностно лице. Помощта се отпуска след извършване на обективна преценка на доходите на

лицата и семействата, техните инцидентно възникнали потребности, видът и размерът на конкретната необходимост, както и възможността за помощ от близките, отразена в социален доклад. Възникналите по чл. 16 от ППЗСП инцидентно възникнали потребности представляват потребности, които настъпват като отклонение от обичайния начин на живот и от бита на човека, като настъпването им е в резултат на непредвидими, неочаквани, непреодолими събития. В процесния случай посочените обстоятелства не са налице. От представените по делото доказателства не се установява наличие на инцидентно възникнало потребности. В представеното по делото изложение нито в производството пред административния орган, нито пък в производството пред съдебната инстанция същата е представила доказателства в тази насока. Еднократната помощ по чл. 16, ал. 1 от ППЗСП е специфична. Тя е със строго законово дефинирано предназначение - за задоволяване на инцидентно възникнали здравни, общообразователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности на лицата и семействата. Самото искане на жалбоподателя, както и представените от него доказателства не сочат на инцидентно възникнали потребности. При условие, че жалбоподателката страда от възникнало заболяване и инцидентно възникнат здравни потребности, то същата разполага с възможността, след представяне на съответните писмени доказателства пред компетентните органи, дирекция „Социално подпомагане” – К. село, отново да поиска да ѝ бъде предоставена помощ за задоволяването на тези потребности. Поради непредставянето на доказателства в тази насока от страна на жалбоподателя, настоящата съдебна инстанция не може сама да констатира възникнали потребности за задоволяване на здравни нужди у жалбоподателката и съответно да отмени обжалвания административен акт и да върне административната преписка на административния орган. Обстоятелството, че на определен етап компетентните органи са направили преценката за недоказани инцидентно възникнали потребности, не ограничава правото на жалбоподателката да подаде отново искане за това, като представи пред компетентните административни органи съответните доказателства. В съответствие с изложеното, оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, като и съобразно чл. 13, ал. 3 от З. същата е и мотивирана.

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът дължи произнасяне и по въпроса дали обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – съгласно чл. 13, ал. 2 от З. помощите по ал. 1 се отпускат със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" или от упълномощено от него длъжностно лице след преценка на всички данни и обстоятелства, констатирани със социална анкета.

Следователно, при издаването на обжалваната заповед не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. Б. М. срещу Заповед № 648/21.01.2013 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – К. село, потвърдена с решение № РД 01-82/27.02.2013 г. на директора на Р. С.-град, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ